

Herma de Beer de Vries: 'Sprakeloos' Een authentiek verhaal over de vraag of je mag zijn wie je bent. Uitgeverij De Brouwerij (Brainbooks), Maassluis 2014. ISBN 9789078905783 (Asperger/ASS/ED/1) Zie ook www.uitgeverijdebrouwerij.nl

Soort boek/ziekte stijl:

Autobiografische roman van 140 pagina's gebaseerd op eigen ervaringen van Herma de Beer de Vries. Ze beschrijft hoe Emma, de hoofdpersoon van het boek, er als volwassene achter kwam dat zij het syndroom van Asperger heeft, nadat zij in therapie is gegaan. Ze beschrijft hoe ze met terugwerkende kracht begint te begrijpen waarom voorvallen uit haar jeugd en uit haar leven als volwassene zo moeilijk voor haar waren. Ze licht toe hoe zij ermee omging, hoe ze nu tegen het Asperger zijn aankijkt en hoe ze met de ASS wil omgaan.

Over de schrijfster:

Herma de Beer de Vries (1952) studeerde Nederlands en sociologie, voltooide de schrijfopleiding van Scriptplus en is beeldend kunstenaar. Zij exposeerde diverse malen met schilderijen, gaf eerder dichtbundels uit en geeft, naast dat ze zelf ook in opdracht voor anderen schrijft, cursussen *Creatief schrijven* en *Levensverhalen schrijven* via haar taal en tekstbureau *Op schrift*. Zie ook:

<http://www.schrijvenbijopschrift.nl/home/>

Korte bespreking:

Emma is een vrouw die, wanneer ze bijna 50 is huilbuien krijgt. Toch bestaat haar leven uit bruisende jaren, ze is getrouwd met Albert, heeft drie kinderen, altijd goed gewerkt, gestudeerd, zat in besturen, sportte en schilderde. En toch komt ze bij een psycholoog terecht die haar met behulp van therapie zal helpen van de huilbuien af te komen. Emma kijkt met haar terug op haar leven en begint te begrijpen hoe haar leven door het autisme beïnvloed is geweest.

Ze beschrijft hoe de therapie sessies op haar inwerken en wat er besproken wordt. Ze licht situaties uit haar jeugd toe, vertelt hoe ze zich altijd anders voelde, verlegen was, onzichtbaar wilde zijn, er niet helemaal bij hoorde. Haar broer Henk werd steeds als lastig weggezet, niet begrepen. Henk werd een zwerver en stierf aan de gevolgen van een overdosis alcohol. Emma vraagt zich nu af of dat anders zou zijn geweest als Henk beter begrepen was.

Emma begint te snappen waarom ze is zoals ze is en ziet beter wat ze als belastend en moeilijk ervaart en waarom. Ze ontdekt ook wat ze zelf fijn en prettig vindt (bijvoorbeeld alleen zijn) en wat niet. Ze vertelt haar man wat ze heeft, maar ze vertelt het niet aan de rest van haar omgeving. Haar therapeute vraagt haar, als het einde van de therapie nadert, of niet meer mensen uit haar omgeving moeten weten dat ze een ASS heeft, maar Emma weet niet of ze dat gaat doen. Wat ze wel weet is dat ze is zoals ze is en alleen op die manier mee kan doen.

Wat viel op:

-Hoe goed de ASS door de ogen van Emma begrijpelijk wordt gemaakt. Het is gecompliceerd om uit te zoeken hoe een ASS een leven beïnvloedt. Want dat is verschillend, divers.

-Hoeveel moeite Emma heeft met het afdoen van 'Asperger zijn' als een

modeverschijnsel. Dat levert onbegrip op.

-Daarbij vraagt ze zich af of haar broer Henk niet geholpen zou zijn geweest door het vaststellen van een diagnose en daarop gerichte steun, therapie. Hij werd nu als lastig weggezet en stierf als zwerver.

Citaten:

Pag. 28: 'En toch zit je hier,' zei Karin Walenkamp. Na de intake was zij door het team aangewezen om Emma van haar huilbuien af te helpen. Therapie moest het doen. Het was geruime tijd na het overlijden van haar broer begonnen. Een terloopse opmerking van een oude vriendin had iets ontwricht in haar binnenste. Pas na een paar dagen, zoals altijd.'

Pag. 69: 'Emma komt in de krant geregeld het woord autist tegen. Iemand zonder enig sociaal gevoel, die slecht communiceert, met een botte bijl zwaait, een kneus op menselijke gebied, zo iemand is autistisch in de volksmond. Razend maakt het haar. (...) De columnist die steeds weer schrijft over het vermeende gemak waarmee diagnoses worden gesteld om kinderen die gewoon lastig zijn te verbijzonderen met een etiket dat recht geeft op begeleiding, is zo'n voorbeeld van het makkelijk oordelen over complexe materie. Keer op keer steekt ze Emma recht in het hart.'

Recensies/extra:

Zie ook: <https://www.facebook.com/HetBoekSprakeloos>

<http://wieschrijftblijft.wordpress.com/2014/07/16/sprakeloos-herma-de-beer/>

'(...)Een feest van herkenning, dat betekende 'Sprakeloos' voor mij. Emma krijgt op volwassen leeftijd een diagnose waardoor heel veel zaken uit het verleden op zijn plaats vallen. Eigenlijk gebeurde bij mij een half jaar geleden precies hetzelfde. Omdat een van de kinderen een diagnose kreeg (weliswaar een andere dan Emma), groeide in mij ook de herkenning. Ineens zijn heel veel gedachten en gebeurtenissen uit het verleden te verklaren. Er is opluchting dat er nu een verklaring is voor je 'anders zijn'. En tegelijk ontstaan er heel veel vragen. Waarom ben ik niet 'normaal'? Of als normaal niet kan, waarom dan niet tenminste 'gemiddeld'? En moet ik open zijn richting de buitenwereld, of houd ik het binnenshuis? Hoe zullen de reacties zijn van familie en vrienden?

Heel herkenbaar vond ik ook de gevoelens van angst en boosheid, net als het feit dat je de diagnose alleen nog maar kunt zien als 'handicap' en niet als je kracht. Ik hoop van harte dat Emma haar syndroom, met alles wat daarbij komt kijken, met de juiste hulp leert gebruiken als haar unieke kracht. Dan leer ik met haar mee.'